

BLUDIČKA

Sbor

(recitativ – voiceband)

Je noc po svaté Hedvice
Na nebi temném hlubokém
Chvěje se světlo měsíce
A letos jako před rokem
Nad močálům rej bludiček

Zelený jejich očí svit
Poutníka láká v náruč zlou
Kéž mohl by je uchopit
A utopit v nich touhu svou
Ten kdo je jednou uviděl

Tu náhle v šeru větroví
Postava temná zjeví se
Odkud že kráčí – nepoví
A kam směřuje – neví se
Noční ten chodec tajemný

(Z povzdálí zaznívá píseň bludičky.)

Poutník

Proč na života pouťi chmurnou
Vypravila mne moje máť
Den je mi rakví noc je urnou
A cesta moje dalekát

Ve stínu žebrákovy hole
Žije se zle a nevládně
Jméni jsem propil v coca-cole
Děvče mi prchlo do Vídně

Teď chodím jako tichý blázen
V děravém šatě poutníka
Zimou a hladem doprovázen
Nemaje ani doutníka

Býval jsem samej žert a švanda
Neznal jsem smutek ani nudu
Teď kol beder mi špagát plandá
A dneska na něm plandat budu
Já

(Poutník sejme provaz, kterým byl přepásán, udělá na jeho konci smyčku a tu si nasadí na krk. Pak uchopí druhý konec provazu a rozhlíží se po větvi, na kterou by jej uvázal.
DRAMATICKÁ HUDBA. Tu náhle kde se vezmou tu se vezmou stojí zde dvě jezinky.

Počnou zpívat rozpustilou píseň, kterou poutník přerušuje svými recitacemi.)

Jezinky

Hoj pojdi s námi v lesní sluje
Kde vládne láska mír a klid
My víme co tě deprimuje
A dovedeme potěšit

Poutník

Mé srdce nepotěší žádnej
Mám k tomu důvod velmi pádnej
Zrádnou Františku

Jezinky

Hoj zavedem tě v háje šumné
Jehličí voní kvete vřes

1. jezinka

Kde chceš být šťasten když ne u mne

2. jezinka

Kdy chceš být šťasten když ne dnes

Poutník

Nebudu šťasten nikdy více
Já k tomu důvod mám a sice
Zrádnou Františku

1. jezinka

Hoj pojdi s námi v naše bydlo
Dokud nám lože nevystydlo

2. jezinka

My dovedeme dělat všecko
Co dělaj lidi když chtěj děcko

Jezinky

Hoj pojdi s námi v lesní temno
A nebude ti nepřijemno

Poutník

Vari za sedmery vrchy
Vari pryč vy lesní mrchy
Já chci Františku

2. jezinka

Pojď, nech ho, s tím nic není!

(Obě jezinky odejdou, jedna se pak ještě vrátí s poslední výzvou:)

l. jezinka

Neblbni, pojď bude sranda...

(Nepochodí a odejde.)

Poutník

Juž vyslovil jsem zase proklaté to jméno Zrádná Františka. Tentokrát však naposledy. Za několik vteřin či minut, jen co najdu větev příhodnou, která by snesla váhu mého těla. Protože není nic trapnějšího, než když se chce člověk oběsit a ono se to s ním utrhne.

Víla

(vskotačí na scénu a doráží na Poutníka. Celého ho obtančí a pak ho dokonce vábí tancem do kulis. A co je hlavní – při tanci ztrácí neustále hedvábné šátečky, z nichž se skládá její šat. Nakonec zbydou jen ty nejnuditější.)

Sbor

(recitativ – voiceband, doplněný útržky hudebních motivů.)

Tančí potmě víla bílá
Víla bílá potmě tančí
Víla bílá potměšilá
Čilá potmě – tma jak v ranči
Na pasece u jezírka
Tančí víla – animírka

Víla

Hej neváhej a v rej se dej

Sbor

Vesele se lesem nese
Že tu v doubi poutník bloudí
A že bílá víla v lese
O polibek libě loudí
Víla se kroutí a
Víla se natřásá
Co tím chce měsíci dosíci
U đasa

Víla

(naléhavěji)

Hej neváhej a v rej se dej
A náruč smrti nehledej

Sbor

Tančí tančí bílá víla
Tančí tančí nožky bosé
Nožky tančí víla spílá
Poutníkovi zastesklo se
Poutníkovi víla spílá
Hned zase ho laskat jme se
U veselém plese v lese
Víla bílá potměšilá

Víla

(ještě toužebněji:)

Hej neváhej a v rej se dej
Poutníku bledej
Hlavně se nedej
A na Františku zapomeň

Poutník

Tobě se to řekne! Ach má Františka, má vyvinutá Františka! Zrádná Františka.

Víla

Seš trapnej s tou svou Františkou! Já ti tu dělám zadarmo estrádu a ty nakonec řekneš vyvinutá Františka.

(A víla kvapně sesbírá všechny šátečky, které z ní během tance spadaly a otráveně odejde.)

Poutník

(našel mezitím příhodnou větev a věší se. Náhle ve své činnosti ustane a pozoruje bludičku, která počne bloudit po scéně a zpívá.)

Bludička

Tmou tmoucí svítí moje očka
Světýlka zelená
Plížím se jako černá kočka
Hebká a šílená

Topím se v túni
Tiché a chladné
Ve vlasech vůni
Měsíčních nocí
Občas mi hvězda
Do klína spadne

Mé nohy bosé do žabince
Noří se slastně
Ten zlozvyk ten jsem po mamince
Zdědila vlastně

Stejně tak jako barvu jehličí
Která mi z očí čiší
Stejně tak jako tělo kočičí
A nerozvážnost myší

Po muchomůrkách jedovatých
Voní můj dech
Na těle místo chloupků zlatých
Kvete mi mech
A náruč má je čekárnou
A márnici a rájem
V ní muži láskou zestárnou
A umřou

Kdo má zájem?

Poutník

Běda, ten zpěv mi vniká přímo do srdce a já
zapomínám na Františku. Ne nesmím, nesmím
zapomenout na tu – na tu... jak se jmenuje –
na Františku. Ne, nikdy nezapomenu na – – –
bože na koho nezapomenu – – – na koho – na
koho – co? Jo nezapomenu. Co nezapomenu?
Běda mi, běda mi!

(Přistoupí k bludičce:) Promiňte, ale co děláte
dnes večer?

Bludička

Dnešní večer chci trávit po boku
okouzlujícího muže.

Poutník

Nuže...

(Nabídne bludičce rámě a odchází se smyčkou
na krku. Zbytek provazu táhne za sebou.)

(Na scénu přibíhají jezinky a v poslední
okamžik přišlápnu provaz. Ze zákulisí se
ozve zoufalé zachroptění.)

1. jezinka

Tak a je to!

2. jezinka

Má co chtěl. Pořád nemoh najít větev...

(Rozpoutá se dramatická hudba. Sbor
postupuje do popředí a zpívá:)

Sbor

Už je v Pánu poutník švarný
Nenoste ho do lékárny
Nenoste ho na středisko
Když už není východisko
Amen

Bludička

(vběhne na scénu a lomí rukama.)

Šel se mnou – já to viděla
Na vlastní oči jsem viděla že jde
Poutníček – proutníček
Najednou škyt a teď leží v mechu
Nehybně leží – tvář jak mramorovou
A moje náruč zeje prázdnotou

Ach mocný lesů pane
Dej ať se něco stane

Pán lesů

(vejde)

Děvče – slza ti kane
Jsi celé pocákané

Bludička

Ach to se někdy stane
Že srdce láskou vzplane
A osud řekne: Ba ne
Kdo za to může?

Pán lesů

Já ne.

A teď mi řekni, o co tady vlastně jde. Všechno
mi to pěkně pověz. Nemusí se to ani rýmovat,
hlavně aby to byla pravda.

Bludička

Jezinky mu šláply na provaz.

Pán lesů

A on si to nechal líbit?

Bludička

Ano.

Pán lesů

Kdo?

Bludička

Ten poutník, co se přišel do lesa oběsit.

Pán lesů

Co mám s těmi lidmi dělat: konzervy mi tu házejí, po větvích se mi věšejí... Proč ti neumřel v náručí? Od čeho tě tu máme?

Bludička

Jezinky mu šláply na provaz. Smyčka se mu zadržla a má náruč zeje prázdnotou.

Pán lesů

Tak nebreč, on zase někdo přijde. Znáš lidi: dělají manka a pak se chodí věšet do lesů.

Bludička

Když ale... já milovala jen jeho.

Pán lesů

A hrome, to je mi nadělení.

Bludička

Ach to se někdy stane
Že srdce láskou vzplane

Pán lesů

Už s tím zase začínáš? Jsi jednou bludička,
tak blud', nerýmuj a lásku jenom předstírej.

Bludička

Copak milovat je tak hrozný hřích?

Pán lesů

Je to lidské. A jak je něco lidského, tak si na to dávej bacha. S tím jsou vždycky nakonec potíže. Lidi si na sebe pořád něco vymejšlej. Například peníze: na první pohled jsou to docela roztomilý papírky a plíšky, ale jakmile na to přistoupíš, tak potom musíš platit i za vodu. A láska – to je úplně to samý. Začne to nevinně: Promiňte, co děláte dneska večer...?

Bludička

Ano ano, to říkal.

Pán lesů

A končí to potom na větvi.

Bludička

Ano ano, on se taky věšel z nešťastné lásky.

Pán lesů

Vidíš. Tak nám to sem, prosím tě, neaplikuj, my jsme jednou lesní havěť a toho si musíme umět vážit!

Bludička

Má náruč zeje prázdnotou...

Pán lesů

To už jsi tady říkala asi pětkrát. Já ti ho tedy vzkřísím a ty ho pěkně zahubíš, jak se na bludičku sluší.

Bludička

... a náruč má je čekárnou
A márnici a rájem
V ní muži láskou zestárnou
A umřou
Kdo má zájem?

Sbor

Pán lesů podle svého zvyku
Povolal sedum trpaslíků
Povolal trpaslíků sedum
By donesli mu pěkně před dům
By donesli mu před chýši
Břemeno tiché – nejtíší:
Mrtvého poutníka

(Na pokyn Pána lesů přináší sedm trpaslíků, což jsou tři dospělí muži, nehybné tělo Poutníkovo. Pokládají ho na zem a Lesů pán vyjme z kapsy placatou láhev s živou vodou. Pokropí Poutníka a tím ho vzkřísí. Celou tuto akci popisuje sbor.)

Sbor

Pár slov čarodějně řeči
Pár krůpějí vody živé
A pár bylin které léčí
Poutník živ je jako dřívě
Jako by se ze sna procit
Kouká kouká kde se ocit
Jezinkám zlé oči planou
Trpaslíci zatím stranou
Uvažujou o tom jak by
S žaludama hráli ragby

Poutník

Ó, bludičko! Ó, bludičko!

Pán lesů

To není žádná obludička. To je pěkná holka.
A teď všichni zmizte. Necháme je tady o samotě. Bludičku a tady toho blouda, co se nám tady vměšuje. – No je to koneckonců lepší, než když se nám tady vyměšují.

(Odejde a s ním i všichni ostatní.)

(Na scéně zůstává pouze Poutník s Bludičkou. Nesměle se k sobě přibližují.)

Poutník

Miláčku, ty jsi ta nejpůvabnější žena, jakou jsem kdy poznal. A že už jsem toho viděl!

Bludička

Miláčku

Já vlastně nejsem vůbec žena

Poutník

Miláčku

Aspoň to bude pro mne změna
Já všechny nové dojmy vítám
A překvapení neodmítám

Bludička

Miláčku

Já nevím jak bych ti to řekla

Miláčku

Vždyť ty se vrháš v náruč pekla

Poutník

Přestaň se hrome na mne mračit

A pojď si radši se mnou začít

Se mnou začít

Bludička

Miláčku

Jen uhas v sobě lásky žáry

Má náruč promění se v máry...

Utec, poutníku! Utec, utec, utec a se mnou si nezačínej. Cožpak nevíš, že začátek je u mne konec?

Poutník

Ne, s tím mne nikdo neobeznámil.

A odmítneš-li mne, voběsím se!

Bludička

Už je to tady zase! Ty by ses nám pořád jenom věšel. Jak vidíš provázek, nejsi k udržení. To přece nesmíš.

Poutník

Voběsím se, voběsím se, už jsem řek!

Bludička

Ach běda! Když ho odmítnu – oběsí se. Když ho akceptuju – zahubím ho. Co si mám počít? – – Snad ho radši akceptuju.

Já totiž... moc ráda akceptuju...

Poutník

(netrpělivě sleduje Bludiččinu samomluvu:)

Až si to dopovídáš, dej mi vědět!

Bludička

Už!

(Bludička a Poutník se obejmou. Zatím co se objímají, vběhnou na scénu Jezinky a kují pikle.)

Jezinky

Cukrujte cukrujte
Hrdličky hrdličky
My máme my máme
Vás obě vás obě
V hrstiče

Za chvíli přivedem
Františku Františku
Kterážto kterážto
Zradila zradila
Ale teď lituje

Po lesích putuje
Hledá tu milého
Hocha upřímného
Ta naříkat bude
Híííííí

(Jezinky odběhnou. Na scéně zůstává Poutník s Bludičkou. Hudební motiv – nejprve volný, získává na rytmičnosti a vrcholí ve velmi prudkém tempu. Poutník tančí kolem Bludičky. Nejprve vláčně, posléze rytmicky, v závěru nesmyslně výstředně. V okamžiku, kdy tanec vrcholí, přivádějí Jezinky na scénu

Františku, která v úděsu sleduje Poutníkovu řádění. Když ji Poutník uzří, zarazí se. Hudba rázem ztichne.)

Františka

Devatero hor jsem překročila, sedmero jezer přeplavala, jednadvacatery potoky jsem přebrodila, do jedné žumpy spadla – a to všechno jen proto, bych tě tu načapala.

Poutník

Mlč ty vídnice! Sama's mi utekla do Bídňě!

Františka

Ale odpikolovala jsem si to krutě. A ty tu zatím s nějakou poběhlicí...

Bludička

Paní, kdo je u vás poběhlice?

Františka

Paní, kdo je u vás paní? Taháte se mi s chlapem po lesích a ještě mi nakonec řeknete paní.

Bludička

Samozřejmě, že se tahám s chlapem po lesích. Jsem jednou Bludička, tak nebudu prodávat v obchodním domě kravaty. Lákám chlapy na světýlko. To že na to letěj, to je jejich věc.

(Mezitím se tu objeví Jezinky a kývají prstíkem na nudícího se Poutníka. Ten se nedá příliš pobízet, zívne si a pak se nenápadně vytratí s Jezinkami.)

Františka

Ty vaše světýlka... Když já ve Vídni rozsvítla u toho svýho Forda dálkový světla, blinkry, couvačky, mlhovky a stopky – to byste stála jako tumpachová! – Probůh, kam se mi poděl ten můj drahouš!!

Bludička

Jezinky!!! (Odběhnou.)

Pán lesů

Ty nám tu dělej brajgl! To je zvláštní, jak se do něčeho vmontujou lidi, tak je zle. Jak nám tu bylo bez nich fajn – a stačí dva jedinci a je po idyle.

Všechno vlastně začlo tehdy, když si první lesní bytost – lesní prabytost – pralesní prabytost! – uvědomila, že nemá koho strašit. A tak si vymyslela člověka. Pračlověka!

Já vím, lidi tvrdí, že si oni vymysleli nás, mythologické stvůry. A my zase tvrdíme, že jsme si vymysleli lidi. To je právě ta dialektika. Ve skutečnosti jsme se vlastně vymysleli navzájem. A řeknu vám, když jsme se tak vzájemně vymejšleli, museli jsme být nejspíš pěkně ožralí. Jen se podívejte, co nám z toho vyšlo!

My lesní havěť jsme vymyšlený ještě celkem slušně, ale s člověkem jsme šlápli vedle. Nedomysleli jsme ho.

Pán lesů

To, že se lidi mezi sebou vyhlazují, to je jejich věc. To, že nám tahají do lesů rádia, to už je horší, ale budiž, aspoň se dovim, jak jsou na tom Češi s vodníma tokama. Ale erotiku, tu tady nechci vidět. Kdo se vyzná v mythologii, ten ví, že my, bájeslovné bytosti, jsme poněkud náchylní k tomuhle lidskému nešvaru. Já sám jsem měl milostných afér minimum. Daly by se počítat na prsech. Ale třeba zrovna taková Bludička, ta si velmi často plete močál s mravním bahnem! On už Zeus, kdysi v dávnověku, se něco navyváděl. Třeba s tou Lédou. Doma to potom vysvětloval – patrně hexametrem – nesu nesu koledu a upad jsem s ní na Lědu. Teď mi dělají starost Najády. Nedávno mě jedna lákala na jezírko, že prý mi ukáže sbírku škeblí. A při tom se vám na mě tak divně škeblila... Já šel – a když jsme došli na místo, zaútočila. City. První útok jsem úspěšně odrazil. Stáhla se do předem připravených pozic. Kámasútry. A já kapituloval.

A kde myslíte, že se to v těch najádách vzalo? Okoukaly to od vás! Nechoďte nám na rande do lesů. Kazíte nám bludičky, jezinky, vodníky... Náš vodník už se například odmítá mejt lesní žínkou a dožaduje se Uršuly Andrejskové, která chodí přes les pokaždý s jiným.

Pán lesů

Nechodte nám strašit lesní duchy
Nechodte nám kazit najády
Nechte si svý kravály a ruchy
Pomluvy a řeči za zády
Stůjte fronty pucujte si kliky
Zametejte si svůj vlastní práh
Nenoste nám do lesů své zvyky
Zvláště ne ty ze kterých jde strach

(Přes scénu přejdou Jezinky, zavěšené do Poutníka. Odzpívají si svou sloku a mizí na druhé straně jeviště.)

Jezinky

Miláčku řek jsi
Že prý jsme sexy
My nevíme
Co to slovo
Znamená

Poutník

Na to si dámy
Přijdete samy
Až vás – ouha
Spálí touha
Plamenná

Pak poznáte
Co to slovo
Znamená

Pán lesů

Možná že ještě dnes
Já spálím tenhle les
Kde začínají bujet lidské zvyky
Je léto a já jsem lesů král
Však jestli to takhle půjde dál
Tak v zimě si mě kdekdo pošle do trafiky
A proto musím ještě dnes
Zapálit tenhle děsnej les
A proto musím ještě dnes
Zapálit tenhle děsnej les

(Přes scénu přebíhá nejprve Františka a za ní Bludička. Obě postupně zpívají.)

Františka a Bludička

Kde je ten padouch zrádnej
Kde je ten podvodník
Kde jen je ten
Kde jen je ten
Kdo mi duši svlík

Pán lesů

A proto musím ještě dnes
Zapálit tenhle děsnej les
Ve hlase sametovém
Mám sílu velikou
Já zapaluju slovem
Někdy i slabikou

(Scéna vrcholí požárem lesa, při němž nastává zmatek. Všichni, kteří až dosud účinkovali, objevují se zde v roli lesní havěti.)

Všichni

Les je v plamenech
Les je v plamenech
Už plane plamen
S lesem je ámen
Už plane plamen
S lesem je zle

POLEDNICE

U lednice dítě stálo
z plna hrdla zpívalo
Na tranzistor k tomu hrálo
do rytmu se kývalo

Hudba kvičí nervy ničí
Nepečte se pečeně
Cosí syčí na vařiči
Matka křičí zděšeně

Mléko prchá! Běda běda!
Nateklo mi do boty
Táta bude bez oběda
Pro tebe ty zlobo ty

Zanech řvaní moje zlato
Hrej si – tu máš kohouta!
Jedva matka dořekla to
Bouch bác! Letí do kouta

Podlily se krví oči
Povalené matičce
Pozvedne se Povyskočí
A pak řekne kratičce

Pojď si proň ty Polednice
Pojď vem si ho tuláka
Stojí stojí u lednice
Nepracuje Huláká

Malá bledá tváře divé
Pod plachetkou osoba
Škytá heká prská plive
Vichřici se podobá

Vlivem síly odstředivé
Plachetka když zvedne se
Odhalí se hnáty křivé
Bože to je recese

Kde se vzala bledá malá
Pod plachetkou perzóna
Dodnes nevím proč mi dala
Dvojitýho nelsona

A pak řekla: naval dítě
Nekoukej tak zarytě
Na ta slova začla hbitě
Honit dítě po bytě

Když pak celá rozechvělá
Dítě v rohu lapila
Pozval jsem ji kdyby chtěla
By se se mnou napila

Nejprve se upejpala
Pak se vrhla na whisky
Pro mě v domě nenechala
Nic než prstů otisky

Od té doby dnes a denně
Jak poledne udeří
Malá bledá neprodleně
Narve se mi do dveří

Vypije mi slivovici
Vypije i petrolej
Proto nikdy Polednici
Na dítě si nevolej

ŠTĚDRÝ DEN

Dívčí sbor

Toč se a vrč můj kolovrátku
V světnici teplo u kamen
Ejhle adventu již na krátku
A blízko blizoučko štědrý den

Toč se a vrč můj kolovrátku
Vše bude záhy jinačí
Zakrátko jen po štědrém svátku
Ženiš si pro nás přikvačí

I přijde mládenec – v srdci lásku
Dej ruku děvče rozmilé!
A dívka co předla na zakázku
Svatební si šije košile

Toč se a vrč můj kolovrátku
Láska je víc než Centrotex
Předeme přízi na hebkou látku
A přítom s námi cloumá sex

Mužský sbor

Hoj ty štědrý večere
Ty tajemný svátku
Cože komu dobrého
Neseš na památku?

Hospodáři štědrovku
Kravám po výslužce
Frantíkovi větrovku
Hrachu jeho družce

Kanárkovi semence
Pile zubní pastu
A pro naše kojence
Trochu toho chlastu

Hana

Hoj já mladá dívčina
Srdce nezadané
Mně na mysli jiného
Jiného cos tane

Tam kde vrba hrbatá
Tajně dolů kývá
Tam se modré jezero
Pod ledem ukrývá

Tam prý dívce o půlnoci
Při luně pochodni

Souzený se zjeví hoch
Ve hladině vodní

Hoj mne půlnoc neleká
Ani liché vědy
Půjdu – vezmu sekeru
Prosekám ty ledy

Mužský sbor

Hoj ty štědrý večere
Ty tajemný svátku
Cože komu dobrého
Neseš na památku?

Hokynáři breviář
Tetřevovi hlušce
Tmáři jasnou lampy zář
Kravám po výslužce

Česnekovi kohouta
Upírovi drápy
Slečně pana Herouta
Karabáč na čápy

Smíšený sbor

Nastala půlnoc – všech nocí máti
Půlnoc po štědrém večeru
Marie Hana – jak račte znáti
Zašly té noci k jezeru
Cestou si obě zpívaly v míru
Starou vánoční koledu
A potom slavně vysekly díru
Sekerou přímo do ledu

Hanička skloní nad vodou líčko
Marie stojí vedle ní

Marie

Hano Haničko zlaté srdíčko
Jaképak tam vidíš vidění

Hana

Ach vidím domek – měsíček vrhá
Světlo na švarnou postavu
Toť Václav Tomek – Bože on zdrhá
Však já si pro něj doplavu

Smíšený sbor

To řekla dívka rozmilá
Načež do vody skočila

A že nebyl zrovna hic
Uhnala si zápal plíc

Mužský sbor

Hoj ty štědrý večere
Ty tajemný svátku
Cože komu dobrého
Neseš na památku?

Gentlemanům knoflíček
Aby si ho zapli
Víle brýle na klíček
Kapelníkům kapli

Lidem dobrou náladu
Třikrát denně lžící
A božímu hovadu
Do koryta píci

Smíšený sbor

Nastala půlnoc – všech nocí máti
Půlnoc po štědrém večeru
Marie Hana – jak rače znáti
Zašly té noci k jezeru

Marie smáčí ve vodě mašle
V jezero hledí nesměle
Zatím co Hana vedle ní kašle
Šaty jí mrznou na těle

Hana

Řekni mi řekni zlatá Marie
Jaképak ty vidíš vidění?

Marie

Haničko Hano srdce mi bije
Rozžatá svíce – bílá lilie
A černá rakev vedle ní...

Mužský sbor

Hoj ty štědrý večere
Ty tajemný svátku
Cože komu dobrého
Neseš na památku?

Bezradnému radnici
Potápěči svíčky
Předákovi zadnici
V rámci slovní hříčky

Vořechovi pro změnu
Místo kosti bytnou
A zlatoušky na stěnu.
Pro ty kdo ji chytanou

Dívčí sbor

Neřídte se holky pudem
To se nevyplácí
Kdo se vrhá za přeludem
Život při tom ztrácí

Hana

Já jsem kluka zahlídla
Ve hladině k ránu
Pro něho jsem nastydla
Dneska už jsem v Pánu

Marie

Já neplula za vidinou
Na břehu jsem stála
A tý rakve pod hladinou
Strašně jsem se bála

Za chvíli však vodní tok
Černou rakev odnes
Že jsem stála jako cvok
Tak jsem tady dodnes

Dívčí sbor

Neřídte se holky pudem
Dejte přednost strachu
My vám za to zpívat budem
Hop cum tralala

Mužský sbor

Hoj ty štědrý večere
Ty tajemný svátku
Cože komu dobrého
Neseš na památku?

Penzistovi pro změnu
Denně něco k snědku
Oldřichovi Boženu
Natěrači štětku

Vojákovi struhadlo
Hrachu jeho pušce
Kravám bednu na sádlo
Služce po výslužce

SVATEBNÍ KOŠILE

sbor

Již jedenáctá odbila
A lampa ještě svítla
A lampa ještě hořela
Co nad klekadlem visela
Na stěně nízké světničky
Byl obraz boží rodičky
A před madonou prastarou
Klečela dívka s kytarou

Dívka

Maria Panno jsem děvče prosté
Nejsem taková jako ty
Maria Panno zpívám ti po sté
Bojím se bojím samoty
Měla jsem smutná milého
Život bych dala pro něho
Do ciziny se obrátil
Dotud se ještě nevrátil
Lhal když mi říkal: Jakmile
Ušiješ pro mne košile
A routu svineš do věnce
Vrátím se ke své panence
Již jsem košile ušila
Již jsem je v truhle složila
Věneček z routy je tu též
Panenku však už nenajdeš
Maria Panno jsem děvče prosté
Nejsem taková jako ty
Maria Panno hřích ve mne roste
Bojím se bojím samoty
Kytára už mi nestačí
Toužím po písni jinačí
Milého z ciziny mi vrať
Aneb můj život náhle zkrať

Sbor

Pohnul se obraz na stěně
Íííííí – vzkřikla panna zděšeně
Lampa co temně hořela
Prskla a zhasla docela
A svět se zachvěl úzkostí
Kročeje slyšet na dvorku
Strach vnikl dívce do kostí
Řečeno přesně do morku
A ve tmě – dírou po suku
Do chýše vniklo bez hluku
Zjevení jako z pohádek
A sáhlo dívce na ruku

Hoch

Spíš má panenku nebo bdíš
Hoj má panenku tu jsem již
Snad ti to není nemilé
Přišel jsem skrz ty košile

Dívka

Proč šedivá je tvoje pleť?
Jsi bledý – bledý jako zeď

Hoch

Snad moje tvář je pobledlá
Snědl jsem houbu nezdravou
Byla to bedla nejedlá
A skončilo to otravou

Dívka

Proč oči tvé jsou zlé a vpadlé?
Co se ti stalo drahý Kadle?

Hoch

Oči nech stranou děťátko
Jsou trochu chladné a já též
Pojď se mnou jen a zakrátko
Na oči myslet přestaneš

Dívka

Posaď se u nás na chvíli
Kam bychom v noci chodili?
Černý kafe ti uvařím
A pak tě láskou obdařím

Hoch

Ho den je noc a noc je den
Ve dne mé oči tlačí sen
Měsíček svítí na cestu
Já přišel pro svou nevěstu

Sbor (kvílení větru)

Sólo

Byla noc byla hluboká
Měsíček svítíl z vysoka
A ticho pusto v dědině
Vít burácel jedině

A on tu napřed – skok a skok
A ona za ním co jí krok
Psi houfem ve vsi zavylí
Když ty pocestné zvětřili

A vyli vyli divnou věc
Že-tě na blízku umrlec

Sbor (děsivá kadence – fff)

Hoch

Pěkná noc jasná – v tu dobu
Vstávají mrtví ze hrobů
A nežli zvíš jsou tobě blíž
Má milá nic se nebojíš?

Dívka

Ach co to vedeš za řeči
Přestaň nebo ti uteči
Radši mi hochu řekni přec
Živ-li a zdrav je tvůj otec
Tvůj otec a tvá milá má
A ráda-li mne bude znát?

Hoch

Moc má panenka moc se ptáš
Jen honem pojď však uhlídáš
A co máš milá v pravici?

Dívka

Nesu si knížky modlicí

Hoch

Zahod' je pryč – to modlení
Je těžší nežli kamení

Sbor

Knížky jí vzal a zahodil
A byli skokem deset mil
A byla cesta výšinou
Skalami lesní pustinou
A v rokytí a v úskalí
Divoké feny štěkaly
A kulich hlásal pověsti
Že-tě nablízku neštěstí

Hoch

Pěkná noc jasná – v tento čas
Mrtví s živými chodí zas
A nežli zvíš jsou tobě blíž
Má milá nic se nebojíš?

Dívka

Což bych se bála – Tys se mnou
Máš o mne péči dojemnou

Pověz můj milý řekni jen
Jak je tvůj domek upraven
Čistá světnička? Veselá?
A zdali blízko kostela?

Hoch

Kostel by byl celkem vzato k mání
Světnička však není k popukání
Zvykneš si však na ní
Co to máš má milá za pasem?

Dívka

Růženec s sebou vzala jsem

Hoch

Fuj – po babičce klokočí
Jako had tebe otočí

Sbor

Růženec vzal a zahodil
A byli skokem dvacet mil
A byla cesta nížinou
Přes vody luka bažinou
A po bažině po sluji
Modrá světélka laškují
A žabí havěť v potoce
Pohřební píseň skřehoce

Hoch

Pěkná noc jasná – v tu dobu
Spěchají živí ke hrobu
A nežli zvíš jsi hrobu blíž
Má milá nic se nebojíš?

Dívka

Ach podle mého názoru
Bylo již dosti horroru
Zalezme radši do stohu
Zaujmout vhodnou polohu
Je první máj – je lásky čas
Hrdliččin zve ku lásce hlas

Hoch

Co to máš děvče za zvyky?
Recitovati klasiky!
A co máš na té tkaničce?

Dívka

To křížek po mé matičce

Hoch

Hoho – to zlato proklaté
Má hrany ostře špičaté!

Sbor

Křížek utrhl a zahodil
A bytí skokem třicet mil
Tu na planině široké
Stavení stojí vysoké
Úzká a dlouhá okna jsou
A věž se zvonkem
Nad střechou

Hoch

Hoj má panenka tu jsme již
Nic má panenka nevidíš?

Dívka

Ach vidím věže kostela

Hoch

Chtěla's to – nebo nechtěla?

Dívka

Ale ten hřbitov – křížů řad

Hoch

To nejsou kříže – to můj sad

Sbor

Tu děvčeti se zadrželo
Že o taký sad nestálo
A milý který vstane z már
Nebudí správný lásky žár
I zachtělo se děvčeti
Nenápadně mu zmizeti
On ale prokouk její spády
A zavolal si kamarády
Než mohlo děvče uprci
Obklopili ho umrlci

Sbor umrlců

Pokud není nutno
Nejíme a nepijem
A když je nám smutno
Zpíváme si rekviem

Rekviem

Rekviem...

Hoch

Co máš v uzlíku má milá

Dívka

Košile co jsem ušila

Hoch

Doufám že noční neboť den
Mým spádům není nakloněn
Hoj kamarádi za pár chvil
Oblečeme se do košil
Noc temná vládne nad krajem
My se živou si pohrajem
(*Příšerný chechtot umrlců*)

Dívka

Ó nech mě již ó nech mě tak
Divý a hrozný je tvůj zrak
Tvůj dech otravný jako jed
A tvoje srdce tvrdý led

Hoch

Léta's po lásce toužila
Léta ses pro ni soužila
Máš za ty dlouhé za roky
Na moře lásky nároky
Dostaneš ji i s úroky

(*Skladba vrcholí kakofonickou pasáží, při které umrlci se vrhají na nebohou dívku za odporného huhlání. Dívka s nimi zápasí, hudbou proráží zoufalé dívčiny výkřiky. Skladba je zakončena překvapivě náhle.*)

Sbor

Ať nám to
Pan Erben
Promine
Že končil
Hepyendem
A my ne
Ráno když lidé na mši jdou
V úžasu státi zůstanou
V košilích bílých jako sníh
Válí se kousky umrlych
A na žulové mohyle
Zří tělo dívky spanilé

VODNÍK

I./

Vyprávěč

Na topole nad jezerem
Seděl vodník pod večerem
Na topole pod mezí
Jedl vodník hovězí

Vodník

Zpívám jak mi zobák narost
O tom že mám velkou starost
Ať se nikdo nedoví
Že to žeru syrový

Chybí mi tu milující
Žena která na ohni
Pokrm teplý při měsíci
Pro vodníka uklohní

Záleží to na náhodě
Když tak holky choděj k vodě
Snad pod jednou rupne lávka
A pak bude
A pak bude
Teplá přesnídávka

II./

Vyprávěč

Ráno raničko panna vstala
Prádlo si v uzel zavázala

Dívka

Půjdu matičko k jezeru
Šátečky sobě vyperu

Matka

Ach nechod' nechod' na jezero
Zůstaň dnes doma moje dcero
Já měla zlý té noci sen
Nechod' dceruško k vodě ven

O černým koni se mi zdálo
Se kterým děvče karty hrálo
Dvě vdovy v dáli plely len
Nechod' dceruško k vodě ven

Černej kůň svědčí o neštěstí
Dvě vdovy v dáli průser věští

A pátek není dobrý den
Nechod' dceruško k vodě ven

Vyprávěč

Nemá dceruška nemá stání
Nikdo jí v praní nezabrání
Nedbá na radu matčinu
Sbalí prádlo a svačinu

Namočí šátek — lávka rupne
A tak v ten pátek děvče zpupné
Skončí svůj život v jezeře

Vodník

A bude teplá večere

III./

Dívka

Nevesely truchlivy
Jsou ty kraje rybí
Není to tu vošklivý
Něco mi tu chybí

Nevesely pochmurny
Jsou ty kraje šeré
Potápěči to tu svědčí
Mě to tady žere

Chybí mi tu něha lidská
Jabloně a mraky
Na ryby jsem alergická
A na raky taky

Nevesely zeleny
Rybníci a řeky
Scházej mi tu jeleny
Za to jsou tu šneky

IV./

Vyprávěč

A zde se nám počne příběh

mírně lišit

Od původní verze

*jak nám ji napsal
pan Karel Jaromír Erben
Na scénu vstupuje
nová postava.*

Švarný truhlář Petr
Dopil svoji dávku
Pak si obul svetr
A šel spravit lávku
Protože měl v hlavě truňk
Omylem do vody žbluňk

Nejprve se zmítal
Vodu šlapal chvíli
Prskal hekal škytal
Pak mu došly síly
Slunce hrálo kvetl bez
Truhlář Petr ke dnu kles

A na topole podle skal
Zelený mužík zatleskal
A na topole
Zelený mužík
Podle zatleskal

/V./

Truhlář

Miláčku
Neumím lháti ani krásti
Miláčku
Podnapilý jsem pouze z části
Mám touhu která nezná meze
A sice touhu po tvé něze

Dívka

Miláčku
Tvý tváře háraj mužným rysem
Miláčku
Tvý tváře laskat chtěla bysem
Je přeci věcí dávno známou
Že hezké hoši srdce lámou

Truhlář

Buď mou dámou

Oba

Miláčku
Když už jsme se tak šťastně sešli
Miláčku
Něco si spolu začnem chceš-li...

/VI./

Vyprávěč

Chudák vodník jásá
Děkuje svý ženě

Vodník

Bože to je krása
Teplý jídlo denně
Tak jsem si to vždycky přál
Na topole podle skal

Vyprávěč

Zatím truhlář Petr
Sem tam chodí po dně
Nacucanej svetr
V botách vody hodně
Prozpěvuje si tu
Píseň plnou citu
Tu co už jste slyšeli:

Truhlář

Miláčku
Já myslím na tě kudy plavu
Mám tvýho těla plnou hlavu...

/VII./

Všichni

Když se vodník ženil
Bylo plno slávy
Starosvati – černí raci
A družičky – krávy

Když se vodník ženil
To se děly věci
Starosvati – černí raci
A svědkové šneci

Když se vodník ženil
To vám bylo jídla
Starosvati – černí raci
Ministranti – šídla

Když se vodník ženil
To prej bylo bublin
Starosvati – akrobati
A družičky – škeble

/VIII./

Vyprávěč

Dívka se ženou stala
Ach jak je to prosté
Jednou jen se milovala
Už jí bříško roste

Za čas našla pod leknínem
Dítě s tváří něžnou
Hastrman se opil vínem
A ten truhlář režnou

A když vodník vystřízlivěl
Začal řvát jak šílený

Vodník

Jak je možný že to dítě
Vůbec není zelený

Truhlář

(v dále)

Miláčku
Až najdu rým na slovo vašeň
Miláčku
O tobě složím pěknou báseň...

ZLATÝ KOLOVRAT

Král

Hola hej, otevřte mi dveře! Holala hej
dohola!
Zbloudil jsem na lovu a vyprahlo mi.
Za hrnček vody odměním se vsutku
královsky.

Dorka

(vyjde se džbánem) Ach, žíznavý
poutník!
Žíznavý poutník, to je moje! Tak ráda
konám dobré skutky...

Jsem dívka čistá jak studánka lesní
Ač kolem život pulsuje a běsní
Mne se ta vřava netýká

Já zavrhuji všechno negativní
Ošklivá slova Lež a Humor pivní
Mé srdce něhou přetýká

Pláču a pláču nad svou sestrou
I když je pouze nevlastní
Minulost má jak fangli pestrou
A všichni jsme z ní nešťastní

Já v zimě sypu ptáčkům zrní
Či drobím buchtu makovou
Zatím co sestra přes den chrní
Neb ona už jest takovou

Jsem vrána bílá
Jako mléko
Tichá jak víla
Spanilá
Lilie která
Nedaléko
Kalichy květů
Rozvíla

Jsem bílá vrána
V černým hejnu
A duše mé vzlet
Sokolí

Ční jako hradba Karlštejnu
Nad bahním mravnem
Okolí

Král

Jaká to krása! Já zapomínám na žízeň a
zmocňuje se mne touha. Ouha! Musím
ji mít. Dívčino, svobodna-li je ruka tvá,
staň se mou ženou. Ne-li, řekni mi, kdo
je tvým mužem a ostatní už zařídím.

Dorka

Ach, pane, já nepoznala dosud muže, a
s tebou půjdu ráda, pakliže máš to
dovolí.

Král

A kde je dívčino, tvoje máš? Nikoho tu
nevidím.

Dorka

To bude nejspíš proto, že tu nikdo není.
Má nevlastní máti odešla s mou
nevlastní sestrou do mého nevlastního
města. Zejtra se obě vrátí a pak už se s
nima ňák domluvte. (Odskotačí.)

Král

(ještě chvíli hledí směrem, kterým mu
dívka zmizela s očí... a ještě chvíli... a
pak s povzdechem odejde.)

●

Král

(vstoupí vzápětí na jeviště druhou
stranou a v převleku. Je už další den.)
Hola hej! Heja heja! Otevřte mi dveře,
ať spatřím to své potěšení!

Matka

Copak nám nese vzácný host?

Král

Tě bůh! To je poděšení a ne potěšení! A
co nesu? Nic nenesu! Naopak, odnést si
chci. Tvou dceru jsem si zvolil za ženu.
Tu tvou nevlastní.

Matka

(která se při předposlední větě rozzářila, při poslední zvadne.) Kdo jste, cizince?

Král

Jsem králem této země a mohla bys mě znát z poštovních známek. Zřejmě málo píšeš!

Matka

Jak moc píšu, do toho nikomu nic není. Zajímavější je, že mám dobré nápady. Dám ti dceru, dám, ale svou vlastní. Je stejná jako ta druhá, ale mnohem líp přede. Její nit – toť hedváb.

Král

Seru na hedváb, babice! Vykonej, co ti poručím nebo budeš o hlavu delší.

Matka

Snad kratší, milosti.

Král

Delší. Vidím, že tě ještě nenatahovali na žebří. Zejtra ať je tvá nevlastní dcera na hradě, nebo...

Daisy

(vběhne na scénu tanečním krokem a počne vyzývavými pohyby oblbovat překvapeného krále.)

Dorka

(vykřikuje do předehty) To je ona, má nevlastní sestra Daisy! Skvrna rodiny!

Daisy

Když dostala jsem první trojku z mravů Já pochopila že v tom jaksi plavu Že nejsem žádná lilie

Že ten kdo se mnou bude mít co činit Mne bude kárat nabádat a vinit A vztek si na mně vylije

Koušu si koušu nehty z nudy
Do hřichu klesám neúnavně
A cloumají mnou nízké pudy
(Narušená jsem hlavně mravně)

Já kazím mládež – svádím vdovce
A ctnost mne žádná nezdobí
Říkají že jsem černá ovce
Spratek co zmatek působí

Já černá ovce
V těle bílým
Vlčice v rouše
Berana
Kdekdo si myslí
Že se mýlím
A já jsem zatím
Prolhaná

Já černá ovce
V bílým stádu
Podlá a děsně
Zhýralá
Mám smysl hlavně
Pro parádu
Piju a kradu
Tralala

Král

(chvíli sedí šokován a pak řekne své poslední slovo.) Chci tu nevlastní. Zítřka ve čtrnáct hodin ji chci vidět na Křivoklátě!!! (Odejde.)

Matka

Tož děcka! Na co čekátě? Chystajtě sa!

(Všichni odejdou ze scény.)

(Za okamžik vychází z kulis průvod: první jde matka v novém kloboučku, za ní Daisy v novém maxiplášti a po chvílce Dornička ve svém starém kroji jen se závojkem nevěsty na hlavě. Je obtěžkána množstvím kufrů, nese si rovněž demižón, zbrusu nové záchodové prkénko a tahací harmoniku. Při tom neztrácí dobrou náladu a prozpěvuje si.)

Matka

(hovoří do předešly Dorniččiny písničky.) Tak polez, polez!

Dorka

Dornička se vdává
Malinová šťáva
Dornička se žení
Kočka zuby cení
Dornička – rolnička...

Daisy

Drž hubu.

Dorka

Ano, Daisinko, už mlčím.

Daisy

Co myslíš, mami, zabijeme ji už tady,
nebo ještě kus dál?

Matka

Ještě kus dál, abysme se nemusely tahat
s kuframa. (Odejdou ze scény.)

●

(Po krátké, ale za to dramatické
mezihře vstupuje na scénu matka s
Daisy. Zatímco Daisy nese všechno to,
co před chvílí nesla Dorka, matka je
obtěžkována párem rukou, párem nohou a
párem očí. Uprostřed scény usednou na
kufry a odpočívají. Pijou chvílemi z
demižónu.)

Daisy

Stejně ti řeknu, ta příroda...

Matka

Hvozdy tu máme krásný.

Daisy

Před chvílí jsem pozorovala ptáčka...
měl červená křídélka a vykloval z
šišky semínka, lumpík jeden. Rozhodně

byl roztomilejší, než jsou ti dva supi, co
nad námi stále krouží.

Matka

To kvůli Doře. S tou holkou byly
vždycky potíže. Ted nám ještě ke
všemu vábí supy! Aby nám pokazila
ántré. Víš jak to bude vypadat, když
přijdeme na královský hrad a nad námi
supi?

Daisy

Možná, že se král nejdřív nasupí, ale až
pozná jak předu, tak mi všechno
promine, za to ručím! (Daisy si nasadí
Dořin závoj, sebere kufry a odchází s
matkou ze scény.)

●

(V mezihře zazní variace na
Mendelssohna. Na scénu vstupuje
Daisy v závoji, doprovázena králem,
pokuřujícím lulku.)

Král

Toužím toužím toužím
Navzdory větrům
Navzdory loužím
Toužím toužím toužím
A ty jsi cílem
Touhy mé

Kouřím kouřím kouřím
Navzdory větrům
Navzdory bouřím
Kouřím kouřím kouřím
A z toho plyne
Rezimé

Kdyby se náhle všechny živly spikly
Toužit a kouřit budu dál
A ti kdož tomu dosud nenavykli
Nemají žádný ideál

Tabák a žena domov činí
I z ohavného brlohu
Mohou-li bez nich žít jiní
Já bez nich žít nemohu

Tak jsme si pěkně zazpívali a já teď táhnu do boje!

Daisy

Táhni!

Král

Hleď si kolovratu. (Odejde.)

Daisy

Ano, mladý hrabě Kolovrat se mi o svatební hostině líbil nejvíc!

●

(V mezihře je navozena atmosféra lesa. Na scénu vstupuje Pachole a vyloženě se zde flinká. Náhle cosi objeví za scénou. Běží tam a vrátí se, táhnouce za vlasy tělo nebohé Dory. Bez paží, bez nohou a bez očí. Na scénu vchází poustevník.)

Poustevník

Co to zase máš? Kdes to našlo, pachole jedno darebný!

Pachole

Támhle to leželo ve křoví.

Poustevník

To je přece Dora těch... – co on si vzal mladou Havránkovou a ona mu pak utekla s tím – z hájovny. A mezitím měl dítě s tou zrzavou ze Stodůlek... No jo, Dora! Kdo tě to takhle zrychtoval? Rychtář asi, vid'. Anebo... už mi začíná svítat! Tvá nevlastní sestra, co si vzala krále! Potřebovala se tě nejspíš zbavit. No tý to nedaruju!

Uštvala mi srnu
Co mi mlíko skýtala
A já nyní trnu
Co mi uštve teď

Pachole, běž ke mně do špajzu a tam v koutě stojí dva pytle travexu. A za nima je bedna, co jsem v ní míval celulózu.

Tak v tý bedně najdeš zlatý kolovrat. Vem ho a běž s ním na hrad a zkus ho tam střelit za dvě nohy.

Pachole

To je ale ňáký nenormální...

Poustevník

Běž a neodmlouvej! Až dostaneš nohy, tak je vem na ramena a klusej zpátky. Cestou naber do flašky ve studánce živou vodu!

(Pachole odběhne, poustevník vyjme dalekohled a dívá se směrem, kterým pachole zmizelo. Slyšíme zvuk kroků běžícího pacholete, vrzání vrat a pak následující píseň:)

Daisy

Jděte se matko pozeptat
Zač je ten zlatý kolovrat?

Pachole

Kupte paničko! Drahý není
Můj otec příliš nevycení
Za dvě nohy jest

Daisy

Za nohy? Ajaj divná věc
Ale já chci jej mítí přec
Jděte mamičko do komory
Jsou tam ty nohy naší Dory
Dejte mu je zaň

(Zvuk: dupot běžícího pacholete. Poustevník odkládá dalekohled. Pachole vbíhá na scénu. Na ramenou nese nohy, v ruce láhev živé vody.)

Poustevník

Jo, tak to je v pořádku. Ted běž, pachole, ke mně do garáže a tam v rohu, co je ten regál s droždím, tam najdeš futrál od saxofonu a v něm dvě ruce. Ty vezmeš a vyměníš je na hradě za přeslici. Totiž naopak. Najdeš tam zlatou přeslici a tu vyměníš na hradě za

ruce. Běž. Já tady zatím zkusím přidělat ty nožky.

(Pachole odběhne, slyšíme zvuk jeho kroků a posléze píseň, během níž poustevník přidělavá pomocí živé vody k trupu nohy.)

Daisy

Vstaňte mamičko s lavice
Ptejte se zač ta přeslice

Pachole

Kupte paničko drahá není
Můj otec příliš nevycení
Za dvě ruce jest

Daisy

Za ruce? Divná divná věc
Ale já ji chci mítí přec

Jděte mamičko do komory
Jsou tam ty ruce naší Dory
Přineste mu je

(Pachole přiběhne s rukama k poustevníkovi.)

Poustevník

Dobrá, pachole, a teď běž do mé jeskyně a tam v kredenci najdeš krabici od doutníků a v ní zlatej kužel. Odneseš ho na hrad a tam ho střelíš za oči. Mazej! – Já si zatím pohraju s rukama.

(Pachole opět odběhne, poustevník zatím přidělavá k trupu ruce:)

Daisy

Vstaňte mamičko – jděte zas
Ptejte se zač ten kužel as

Pachole

Za oči paní – jinak není
Tak mi dal otec poručení
Za dvě oči jest

Daisy

Za oči? Neslýchaná věc
A kdo je chlapče tvůj otec?

Pachole

Netřeba znáti otce mého
Kdo by ho hledal – nenajde ho
Jinak přijde sám

Daisy

Mámo mamičko co počít
A já ten kužel musím mít
Jděte tam zase do komory
Jsou tam ty oči naší Dory
Ať je odnese

(Pachole se vrátí s očima, poustevník mezitím vrátil ruce na správné místo a nyní zasadí oči do tváře. Pak nastane tma – hudební motiv – a když se znovu rozsvítí, stojí tu Dornička jako živá. Rozhlíží se kolem sebe, promne si očka a ohmatává si údy.)

Dorka

Jsem celá nějaká rozlámaná! (Odejde.)

(Zazní vítězný motiv a dusot koňských kopyt. Na scénu se dostaví král v neuvěřitelně rozedraném stavu. Má ovázanou hlavu, kulhá a jeho oděv se změnil v cáry.)

Král

Ženo, vracím se ti z bitvy jako vítěz!

Daisy

Jak asi musí vypadat ten poražený! – Vítej, můj milovaný. Toho kolovratu jsem si hleděla a dokonce jsem si pořídila jeden exemplář ze zlata! Když jsem teď ta královna...

Král

Nuže dobrá. Pojď a upřed' mi zlatou nit.

Daisy

Moment. (Odběhne a vrací se se zlatým kolovratem. Počne příst.)

(Z kolovratu se počnou linout nejprve neurčité zvuky, které se však poměrně rychle zformují do písň.)

Vrrrr – poslyšte můj hit
Vrrrr – zlou to předeš nit
Dorničce jste v lese k ránu
Dali ránu – už je v pánu
Vrrrr – zlou to předeš nit

Daisy

(obrací kolovrat a důkladně ho prohlíží.) To jsem blázen, novejš kolovrat a už to zlobí!

Král

Divně vyhrává, ten tvůj kolovrat.
Zahraj mi na něj, paní, ještě jednou!

Daisy

(počne příst. Kolovrat opět zpívá.)

Vrrr – nebudeš mít klid
Vrrr – zlou to předeš nit
Sestřičce jste utly údy
Jelikož jste pěkný zrůdy
Vrrr – zlou to předeš nit

Daisy

Ale už mě to štve! Co to ten kolovrat vyvádí?

Král

Jen ho nech vyvádět do třetice. Před!

Daisy

(přede. Kolovrat zpívá.)

Vrrrr – zlou to předeš nit
Vrrrr – Dornička je fit
Už je zase jednou celá
Čeká v lese na manžela
Vrrrr – zlou to předeš nit

Král

Zdá se mi, že jsem nalít! Kolovrat nekecá. Poznávám v tobě tu, co mne jednou obtěžovala v lese. Černá ovce v těle bílým. Vlčice v rouše berana.

Daisy

(počne zpívat a tančit jako tehdy v lese.)

...kdekdo si myslí
Že se mýlím
A já jsem zatím
Proháná...

Král

Prozradila ses! Teď jedu pro Dorničku a pak se ti zle povede. A paní matce ještě hůř, na tu jsem byl alergickéjš už dávno. (Odejde.)

●

Daisy

Opona světlo a gong
Truchlohra začíná
Zpívám svůj tragickej song
Kdekdo mě proklíná
Složte mi do klína
Pár slov pro útěchu
Truchlohra začíná
V pohřebním nádechu

Život byl mi rasem
A když myslela jsem
Že mně přece osud přál

Vždycky se mi časem
Jak už pravila jsem
Život zase rasem stal

A tak tady dneska zpívám
Svoji píseň labutí
A vás všechny podezřívám
Z ohavného spiknutí

Uštvali jste
Intrikánku
Z Hodkoviček
Vysype vám

Za to slánku
Do vočiček

(Z Náchodska)

(Král s Dorničkou se vrací na scénu.)

Král

A náš děj se nezadržitelně chýlí ku
konci. Dojde k exemplárnímu
potrestání vinic a k exemplárnímu
odměnění dobra. Vinice první: matka
babice, předstup!

Matka

(přichází a neuvěřitelně se svíjí.)

Milost, Vaše Veličenstvo, slitujte se.
Všechno, co jsem páchala, páchala
jsem pro dobro svého dítěte na úkor
nevlastního. Trestáte tudíž lásku
mateřskou.

Král

Je-li to takhle, seš volná!

Matka

Juchů! (Odskotačí stranou.)

Král

Vinice druhá: Daisy. — Daisy, kde jsi?

Daisy

(se přivlní.)

Král

Seš mrcha, ale dobře předeš. Za to se ti
dostává milosti. Budeš mou přadlenou.

Daisy

(se několikrát otře o krále a pak ho
políbí.)

Král

A Dornička, ta příčinlivá dívenka — ta
nám povede domácnost!

(Na ta slova se král chopí Daisy, utvoří
s ní pár, Dornička se přivine k nevlastní
matce, dostaví se i poustevník s
pacholetem a všichni zpívají finálovou
píseň.)

Všichni

Láska toť brána do ráje je
Láska toť rána a naděje
Láska je váha a kývadlo
Bez lásky nelze hrát divadlo

Láska je víno a záhrobí
Láska je kino a nádobí
Vánek a džbánek a stánek a chrám
Kdo jsi sám zavři krám a pojd k nám
Hrajem operetu
Vám pouze vám kdo chce kam
pomozme mu.
Buďto sem nebo tam
Nebo kam bude chtítí jíti
Pán který kleje že je sám